

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker de to Regeringspartiers Ordførere for deres velvillige Udtalelser om Lovforslaget. Til de to andre Ordførere skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger. Jeg kan jo desværre ikke bringe dem en Tak, fordi de har ydet Tilslutning til Lovforslaget, tværtimod, jeg maa forstaa deres Udtalelser som værende af den Beskaffenhed, at man ikke vil være med til at fremme det, og det beklager jeg meget. Jeg synes, at den Begrundelse, der fra de to Herrer's Side gives for at modsætte sig dette lille praktiske Lovforslag, er overordentlig svag.

Venstres Ordfører sagde, at det var ikke særlig juridiske Funktioner, der kom i Betragtning ved Udøvelsen af den Embedsgerning, der her var Tale om, men dette er ikke rigtigt. Der har været mange meget betydelige og for Staten meget væsentlige juridiske Spørgsmaal at tage Hensyn til i de senere Aar. Det er en bekendt Sag, at Staten har haft meget Besvær af de Spørgsmaal, der har været at tage Standpunkt til indenfor Forsikringsverdenen netop i de allerseneeste Aar, og det er tillige bekendt, at det har kostet Staten adskillige Tusinde Kroner at have et særligt Ansvar i denne Sag. Her er Tale om baade juridiske, forsikringstekniske og rent administrative Spørgsmaal, saa den Mand, der skal staa i Spidsen for Forsikringsraadet, maa, for at kunne gøre det paa forsvarlig Maade, være i Besiddelse af administrative Evner. Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) sagde, at naar Raadet skal kunne virke med Autoritet, maa det være paa Grundlag af den Autoritet, som den sagkyndige Indsigt i Sagerne giver, og det er fuldkommen rigtigt, men hvad er fornøden Autoritet, og hvad er fornøden Indsigt i de Spørgsmaal, her er Tale om? Er det at være Beregner uden i øvrigt at have Evner til at lede Raadets Forhandlinger tilstrækkeligt? Jeg mener det ikke. Vedkommende kan være en udmærket Beregner, en udmærket forsikringsteknisk uddannet Mand, han kan være en dygtig Aktuar uden at være i Besiddelse af de fornødne Evner til at lede Raadets Forhandlinger og uden at have den fornødne administrative Indsigt; det vil altsaa sige, at han faktisk ikke har den fornødne Autoritet til at optræde i paakommende Tilfælde. Han kan altsaa ikke hævde Raadets Autoritet.

Saa sagde det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds, at det var sagligt uforsvarligt at stille et Forslag som det, jeg her har stillet. Det er en meget stærk Udtalelse.

(**Ellinger:** Det har jeg heller ikke sagt). Det vil fremgaa af Tidenden, det var i hvert Fald Meningen. Det ærede Medlem sagde, at der kun var een Embedsmand i Raadet, og det er rigtigt, for saa vidt som de øvrige Medlemmer af Raadet er valgt paa anden Maade og er honorarlønnede, medens Raadets Formand er egentlig Embedsmand. Men det synes jeg slet ikke forandrer Forholdene. Hvad det kommer an paa i denne Sag som i andre Sager af tilsvarende Beskaffenhed, er, at den, der stilles i Spidsen for en Institution, virkelig ogsaa har de fornødne Kvalifikationer til at kunne staa i Spidsen for den. Det er ikke tilstrækkeligt, at han er en dygtig Beregner, han maa have den Evne, der er nødvendig for, at han kan være Raadets Formand og staa i Spidsen for Institutionen.

Nu hævder det ærede Medlem, at det er Ministeriet, der har Ansvaret for, at man faar den rette Mand frem, og, tilføjede det ærede Medlem, kan man ikke faa ham paa den ene Maade, kan man prøve paa at faa ham paa den anden. Det er muligt, siger det ærede Medlem, at den Løn, der hidtil har været ydet for Formandens Arbejde, har været for lille, men saa bør man sætte Lønnen op, for at man kan faa en af de Mænd, der nu virker i det private forsikringstekniske Arbejde, til at søge Embedet. Det er muligt, at noget saadant kunde virke fristende, men Tiden synes mig dog ikke at være inde til, at Staten forhøjer Lønningerne for de højere Embedsmænd, og jeg vil tro, at dersom jeg var kommet med et Forslag af den Art, vilde det have mødt Modstand her i Tinget. Jeg kan heller ikke se, at det vilde være rigtigt i og for sig nu at give sig til at stille Forslag om at forhøje Lønninger for højere Embedsmænd. Saa sagde det ærede Medlem, at man kunde supplere Lønnen ved at give vedkommende Ben — det ærede Medlem brugte ikke udtrykkelig dette Ord, men det var Meningen, at man skulde give Honorar paa en eller anden Maade for Funktioner, der kunde udføres udenfor den egentlige Embedsgerning. Jeg har nu den Opfattelse, at jo mindre man kan give af supplerende Indtægter, navnlig for de højere Embedsmænd, des bedre. Jeg vil i det hele taget anse det for meget uheldigt, om man paa Forhaand indretter sig paa at besætte Embeder af den Beskaffenhed, der her er Tale om, ud fra den Forudsætning, at vedkommende hurtigt skal have tildelt Ben. Den Mand, der her skal administrere, skal være en uafhængig Mand.